



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 15/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného LEGAL POINT s.r.o., Nemocničná 979, Považská Bystrica, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/85/2022-599 z 31. júla 2024 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Skutkový stav a argumentácia sťažovateľa**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada od krajského súdu finančné zadosťučinenie 2 000 eur a napokon náhradu trov konania pred ústavným súdom (ktoré žiada od Krajského súdu v Trenčíne).

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a príloh vyplýva nasledujúci stav vecí:

3. Sťažovateľ je v právnom postavení žalovaného vo veci vedenej na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava IV) (ďalej len „mestský súd“) pod sp. zn. 7C/61/2015 ako bývalý manžel žalovanej [REDAKOVANÉ] (aktuálne [REDAKOVANÉ]). Žalobcom v tomto spore je spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. (ďalej len „žalobca“). Predmetom konania je návrh na určenie neúčinnosti právneho úkonu, zrušenie predbežného opatrenia podľa § 335 ods. 1 Civilného

sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 3 a nasl. CSP.

4. Žalobca sa súčasne domáha proti žalovanej na krajskom súde v konaní so sp. zn. 4NcCb/1/2022 zaplata 10 4487,65 eur s prísl. z titulu náhrady škody. Toto konanie začalo ešte v roku 2003 a súd tu už niekoľkokrát rozhodol:

- rozsudok krajského súdu sp. zn. 10Cbs/4/03 z 11. októbra 2004 (žaloba žalobcu zamietnutá), následne zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Odo/71/2005 z 28. júna 2006;
- rozsudok krajského súdu sp. zn. 10Cbs/4/03 z 15. marca 2007 (žaloba žalobcu zamietnutá), následne zrušený uznesením najvyššieho súdu č. k. 3Odo/185/2007-269 z 30. júna 2008;
- rozsudok krajského súdu sp. zn. 10Cbs/4/03 zo 17. júna 2010 (žaloba žalobcu zamietnutá), následne zrušený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Odo/66/2010 z 13. júna 2012;
- rozsudok krajského súdu sp. zn. 10Cbs/4/03 z 12. novembra 2014 (žalobcovi priznaný nárok 95617,88 eur so 14 % p.a. úrokom od 2. decembra 2022 do zaplata a v časti 8 602 eur bolo konanie zastavené), následne zrušený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/7/2015 z 20. apríla 2017 a vrátený na ďalšie konanie;
- rozsudok krajského súdu sp. zn. 10Cbs/4/03 z 15. mája 2018 (žaloba žalobcu zamietnutá), potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/13/2018 zo 14. novembra 2019 (právoplatným 15. januára 2020). Po dovolaní žalobcu bol uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/7/2020 z 30. júna 2022 zrušený a vrátený súdu prvej inštancie. Preto je vec sp. zn. 4NcCb/1/2022 pred krajským súdom stále neukončená.

5. Na priebeh tohto konania voči žalovanej mal sťažovateľ potrebu poukázať z dôvodu, že je presvedčený, že toto konanie na seba *de facto* aj *de iure* viaže existenciu konania na mestskom súde sp. zn. 7C/61/2015, ktoré sa týka určenia neúčinnosti právnych úkonov.

6. Konanie žalobcu proti žalovanej na seba viaže aj existenciu ďalšieho konania, a to medzi žalobcom a žalovaným 1. [REDACTED] a žalovaným 2. – sťažovateľom, ktoré je vedené na mestskom súde pod sp. zn. 7C/74/2022, ktoré sa týka určenia vlastníckeho práva k bytu.

7. Sťažovateľ sa dostal do procesného postavenia žalovaného v konaní sp. zn. 7C/61/2015 a sp. zn. 7C/74/2022 na mestskom súde výlučne na základe tvrdenia žalobcu, že má vymáhateľnú pohľadávku voči žalovanej (ktorej sa domáha v konaní na mestskom súde sp. zn. 4NcCb/1/2022).

8. Žalobca sa odporovacou žalobou v konaní na mestskom súde sp. zn. 7C/61/2015 domáha určenia neúčinnosti právnych úkonov medzi žalovanou a sťažovateľom. Ide o darovaciu zmluvu z 19. decembra 2011, predmetom ktorej bol predovšetkým prevod vlastníckeho práva k bytu, a kúpnu zmluvu zo 14. októbra 2014, predmetom ktorej bol taktiež predovšetkým prevod vlastníckeho práva k bytu. Týmito úkonmi previedla žalovaná svoje vlastnícke právo na sťažovateľa (teraz už bývalého manžela).

9. Vtedajší Okresný súd Bratislava IV skúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu a rozsudkom č. k. 7C/61/2015-474 zo 16. septembra 2021 dospel k záveru, že u žalobcu absentuje aktívna vecná legitimácia v dôsledku neexistencie vymáhateľnej pohľadávky voči žalovanej (na základe právoplatného rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 10Cbs/4/2003 z 15. mája 2018 v spojení

s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/13/2018 zo 14. novembra 2019). Keďže žalobca v konaní nepreukázal existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči žalovanej a jej výšku, Okresný súd Bratislava IV žalobu zamietol.

10. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil mestskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

11. K tvrdenému zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza sťažovateľ ako príklad časť argumentácie krajského súdu v napadnutom uznesení, ktorá je podľa názoru sťažovateľa po zohľadnení individuálnych okolností daného prípadu právne neudržateľná, svojvoľná a nespravodlivá: „Zohľadňujúc skutočnosti, že k skúmaniu vecnej legitímácie strán sporu je súd povinný z úradnej povinnosti (*ex officio*) a že pre uznesenie odvolacieho súdu je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia/vydania (§ 378 ods. 1, § 234 ods. 2 a § 217 ods. 2 CSP) a skutočnosť, že v konaní vo veci uplatnenej pohľadávky z titulu náhrady škody voči dlžníčke [REDAKOVANÉ] o zaplatenie 3.147.795 Sk (104.487,65 eur) s príslušenstvom po zohľadnení právoplatne zastavenej časti (i) bol uznesením NSSR dňa 30.06.2022 sp. zn. 1ObdoV/7/2020 rozsudok NSSR č. k. 2Obo/13/2018-1138 z 14.11.2019 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1OCbs/4/2003-1068 z 15.05.2018 v zamietajúcej časti zrušený a vec vrátená Krajskému súdu v Bratislave na nové konanie a rozhodnutie; a (ii) v novom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4NcCb/1/2022 nebolo vo veci opätovne rozhodnuté, je potrebné dôvodiť, že ide o pohľadávku žalobcu voči dlžníčke [REDAKOVANÉ], ktorú možno úspešne vymáhať v základnom konaní (v zmysle vyššie uvedenej judikatúry NSSR nie je potrebné, aby bola pohľadávka priznaná alebo exekvovateľná),... ide o vymáhateľnú pohľadávku žalobcu na účely odporovacej žaloby resp. žaloby o neúčinnosť právnych úkonov. ... v čase rozhodovania odvolacieho súdu neboli splnené predpoklady na potvrdenie napadnutého zamietajúceho výroku II. (a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nedáva podklad pokiaľ ide o posúdenie dôvodnosti žaloby pre rozhodnutie odvolacím súdom).“

12. Nespravodlivosť sťažovateľ vidí v tom, že v čase vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho veci 16. septembra 2021 bolo konanie voči žalovanej o náhradu škody už právoplatne skončené rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10Cbs4/03 z 15. mája 2018 (žaloba žalobcu zamietnutá), ktorý bol potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/13/2018 zo 14. novembra 2019 (právoplatným 15. januára 2020).

13. Zároveň v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie 16. septembra 2021 ešte neexistovalo rozhodnutie, na ktoré neskôr poukazuje najvyšší súd v rámci definície „vymáhateľnej pohľadávky“ – rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo 17. mája 2022 (R 2/2022).

14. Sťažovateľ poukazuje na to, že v rámci zásady právnej istoty sú neustále zmeny ako v jeho veci, tak v konaní žalovanej neakceptovateľné. Je toho názoru, že takýto revidujúci postup krajského súdu v prospech žalobcu je neústavný a nezákonný. Tým, že žalobca využíva riadne a mimoriadne opravné prostriedky, je sťažovateľ v neustálej právnej neistote a je toho názoru, že tým sú rozhodnutia v jeho veci opakovane právne spochybňované.

15. K tvrdenému porušeniu zásady rovnosti strán sťažovateľ uviedol, že k nemu došlo tým, že krajský súd nekonal dostatočne rýchlo, keďže odvolanie žalobcu je z 12. novembra 2021 a krajský súd o ňom rozhodol až 31. júla 2024, čiže po viac ako dvoch rokoch. Tým mal zvýhodniť žalobcu a u sťažovateľa má, naopak, pretrvávajúci stav právnej neistoty.

16. K tvrdenej nesprávnej interpretácii a aplikácii rozhodnutia veľkého senátu sťažovateľ uviedol, že bolo krajským súdom aplikované retroaktívne, pretože v čase vydania prvostupňového rozhodnutia ešte neexistovalo. Podľa názoru sťažovateľa je pre napadnuté uznesenie neaplikovateľné, keďže toto rozhodnutie definuje vymáhateľnú pohľadávku ako takú, ktorú je možné „... v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka... úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní“. Sťažovateľ však zastáva názor, že z doterajšieho priebehu sporu medzi žalobcom a žalovanou je zrejmé, že pohľadávka nie je vymáhaná úspešne a jej existencia je sporná, čo vyplýva aj z dĺžky konania. Sťažovateľ sa domnieva, že aplikovaním uvedeného rozhodnutia veľkého senátu by sa akákoľvek pohľadávka považovala za úspešne vymožiteľnú, ak by to stačilo pred súdom po podaní žaloby tvrdiť. Jej aplikáciou mal krajský súd výrazne zvýhodniť žalobcu na úkor sťažovateľa.

17. K tvrdenej arbitrárnosti napadnutého uznesenia sťažovateľ uviedol, že záver krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení veci prvoinštančným súdom je arbitrárny a iracionálny. Konania vedené na mestskom súde pod sp. zn. 7C/61/2015 a 7C/74/2022 inicioval žalobca ako dôsledok súdneho sporu medzi ním a žalovanou, aj keď sa sťažovateľa netýkajú.

18. Napokon sťažovateľ namieta viac ako dvojročné prietahy v konaní, ku ktorým malo dôjsť v rámci konania krajského súdu o odvolaní žalobcu.

19. Argumentácia sťažovateľa teda spočíva v tvrdení, že napadnutým postupom a napadnutým uznesením malo dôjsť k:

- a) zásahu do právnej istoty sťažovateľa,
- b) porušeniu zásady rovnosti strán,
- c) nesprávnej aplikácii a interpretácii judikátu,
- d) arbitrárnosti napadnutého uznesenia,
- e) prietahom v predmetnom konaní.

## II.

### Predbežné prejednanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

21. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou

najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú dostatočne odôvodnené. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07).

22. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je nutné dávať odpoveď na každý argument strany konania vrátane tých, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné. Ak však ide o kľúčový argument, vyžaduje sa práve naň špecifická odpoveď (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998...).

### **II.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu:**

23. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že jeho vlastná judikatúra je vo vzťahu ku kasačným rozhodnutiam, o aké ide aj v preskúmvanej veci, v zmysle výsledkovej ochrany v konaní o ústavnej sťažnosti v zásade zdržanlivá. Ústavný súd do kasačných vecí vstupuje zásadne vtedy, ak by išlo o inak nenapraviteľný stav, keďže po zrušení veci je prípad stále otvorený.

24. V nadväznosti svojej veci na vec žalovanej považuje sťažovateľ za nespravodlivé a v rozpore s princípom právnej istoty, ak v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho veci 16. septembra 2021 bol vo veci žalovanej rozsudok krajského súdu č. k. 10Cbs 4/03-1068 z 15. mája 2018 (žaloba zamietnutá) potvrdený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/13/2018 zo 14. novembra 2019 a právoplatným 15. januára 2020. Ústavný súd však poukazuje na to, že vo veci žalovanej bolo žalobcom následne podané dovolanie a vec bola vrátená prvostupňovému súdu. Sťažovateľ sa tak nemôže domáhať právnej istoty vyplývajúcej z rozhodnutia, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom zrušené a vec vrátená na opätovné konanie.

25. Sťažovateľ opakovane tvrdí, že bolo zasiahnuté do jeho právnej istoty, keď krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že pohľadávku žalobcu voči žalovanej možno úspešne vymáhať v základnom konaní (v zmysle judikatúry najvyššieho súdu nie je potrebné, aby bola priznaná alebo exekvovateľná), čiže ide o vymáhateľnú pohľadávku žalobcu na účely odporovacej žaloby, resp. žaloby o neúčinnosť právnych úkonov.

26. Sťažovateľ namietal, že v napadnutom uznesení nemal krajský súd použiť rozhodnutie veľkého senátu o vymáhateľnosti pohľadávok, pretože z doterajšieho priebehu konania medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že žalobcova pohľadávka nie je úspešne vymožiteľná. Ústavný súd k tomu uvádza, že vymáhateľnosť pohľadávky treba chápať ako jej vlastnosť, ktorú nadobudne v momente, keď sa stane žalovateľnou, čiže sú splnené všetky podmienky na to, aby si ju veriteľ žalobou úspešne uplatnil. Uplatnenie pohľadávky samo osebe, samozrejme, nezaručuje úspech žalujúceho veriteľa v konaní, o ktorom rozhodne až príslušný súd.

27. Občiansky zákonník v § 42a ods. 1 uvádza: „Veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.“

28. Denotáty pojmov „vymáhateľnosť“ a „vykonateľnosť“ sú už *prima facie* lingvisticky úplne rozdielne. Vykonateľnosť predstavuje takú kvalitu veriteľovej pohľadávky, ktorej svedčí tzv. exekučný titul, teda rozhodnutie súdu alebo iný druh exekučného titulu, ktorý deklaruje existenciu práva veriteľa na plnenie od dlžníka, pričom jeho kvalita musí dospieť do štádia vykonateľnosti (spravidla márnym uplynutím tzv. paričnej lehoty, teda lehoty na „dobrovoľné“ splnenie povinnosti) (Števcák, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Občiansky zákonník I, 2. vydanie, 2019).

29. Pojem „vymáhateľná pohľadávka“ predstavuje úplne inú kvalitu veriteľovej pohľadávky rovnajúcu sa vlastnosti žalovateľnosti pohľadávky. Pohľadávka je subjektívnym právom veriteľa, ktoré je od istého momentu vybavené kvalitou právneho nároku, teda predpokladom úspešnej žalovateľnosti. Časový okamih, od ktorého je subjektívne právo vybavené právnym nárokom, a teda vzťah, od ktorého nadobudne pohľadávka vlastnosť vymáhateľnosti v zmysle súdnej žalovateľnosti, sa nazýva *actio nata*, okamih zrodu žaloby, resp. vzniku tzv. žalobného práva veriteľa.

30. K námietke sťažovateľa, že sa ocitá v neustálej právnej neistote, pretože žalobca opakovane využíva riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré mu zákon priznáva, čiže uplatňuje len svoje zákonné právo, ústavný súd konštatuje právo strany sporu využívať procesné prostriedky ochrany.

31. K namietanému porušeniu práva na rovnosť strán ústavný súd v namietanom uznesení nezistil taký výklad právnych predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na rovnosť strán. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, pričom o ich právach a povinnostiach rozhoduje súd. Krajský súd svojím postupom a napadnutým uznesením neuprel sťažovateľovi žiadne právo a nijako ho neznevýhodnil. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán, ale ide o prirodzený výsledok sporového konania.

32. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného

súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

33. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom napadnutých základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

## **II.2. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov:**

34. Krajský súd rozhodoval o odvolaní podanom žalobcom 12. novembra 2021 a k napadnutému uzneseniu dospel až 31. júla 2024, odvolacie konanie teda trvalo viac ako dva roky. Krajský súd však už o odvolaní rozhodol a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. augusta 2024, čiže stav právnej neistoty vo vzťahu k odvolaciemu konaniu netrvá. Preto ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

35. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 15. januára 2025**

**Luboš Szigeti**  
**predseda senátu**